

SÓBÁLVÁNY

Gyakran kijövök ide a pusztába, ha gondolkodni akarok, vagy a város zaját kirázni fülemből. Elmélyedem a múlt szövevényeiben, mert az ember nem változik, s a jövőre legjobb előrejelzés a múlt...

Egy szoborszerű kő mellé telepedem le ilyenkor, hogy árnyékban legyek. Nőalakot formáz ez a kő. Ijedt szemei kidüllednek hátracsavarodó fejében. Mintha karjait is a mellére csapná. A rémület szobra...szikrázik a napsütésben, kiverte a só.

Legendáját mesélik: az asszony mindent otthagyott a városban. Lányai és férje előtte szaladtak, ő le-lemaradozott, pedig két fehér ruhás alak sürgette: tovább!

Lihegve cipelte túlsúlyát, nem is igen hitte a jóslatot: "elpusztul a város".

Előtte az út sötét, bizonytalan, hideg. Az elmaradt város meleg fényei biztonságot, megszokást, nyugalmat jelentettek. Ott volt a ház, kendő alatt kelt a lepény...S ők csak mentek, úticsomag és elemózsia nélkül, úgy ahogy az ágyból kiráncigálták őket.

Hogyan válik egyszerre minden ilyen bizonytalanná?

Az este nagy botrány volt a vendégek miatt. A városlakók ki akarták kezdeni őket.

A férje hiába akart beilleszkedni...nem bíztak benne...idegen.

Döngették a kaput, a férje is veszélyben volt...most meg itt mennek.

Kicsit szaporázni kezdte a lépteit, de megint lassított. "Az ékszerek!" Mondta a lányainak, hogy éjszakára se vegyék le! Jaj, nem lehetne valakit visszaküldeni értük?

Hátrapillantott. A várost ekkor kezdték bombázni az apró tűzgolyók kénes füstpamacsokat húzva maguk után. A nappali világosságban egy látni vélte a házát is...aztán megdermedt.

...Hát így esett-simítom végig a kőasszony haját. Csak úgy hívnak: Lót felesége. Sóbálvány vagy. Mindent meg akartál tartani s elhagytad magad.